

“Tio estis ege pli facila, ol mi anticipis,” diris Hermiona dum ili kuniĝis kun la homamasoj disiĝantaj sur la sunaj gazonoj. “Mi ne bezonis lerni pri la “Lupfantoma Kodo de Konduto de 1637, aŭ pri la ribelo de Elfrik la Avida.”

Hermiona ĉiam ŝatis pridiskuti la ekzamenojn poste, sed laŭ Ron, tio malsanigis lin, do ili vagis malsupren al la lago kaj sin faligis sub arbo. La ĝemeloj Tordeli kaj Lij Ĝordan tikladis la tentaklojn de grandega loligo, kiu ripozis en la varma, malprofunda akvo.

“Neniom da studado,” Ron elspiris feliĉe, streĉante sin sur la herbo. “Vi povus aspekti pli gaje, Hari, ni havas semajnon antaŭ ol ni ekscios, kiom ni malsukcesis, oni ankoraŭ ne bezonas ĉagreni.”

Hari frotadis sian frunton.

“Mi volas scii kion tio *signifas!*” li eksplodis kolere. “Mia cikatro doloradas — tio okazis antaŭ nun, sed neniam tiel ripete.”

“Iru al sinjorino Pomfrej,” Hermiona sugestis.

“Mi ne malsanas,” diris Hari. “Mi kredas, ke estas averto... tio signifas, ke danĝero proksimiĝas...”

Ron ne kapablis ekscitiĝi, estis tro varme.

“Hari, trankviliĝu, Hermiona pravas, la Ŝtono estas sekura dum Zomburdo estas proksima. Krome, ni neniam ekhavis pruvon, ke Snejp malkovris rimedon por preterpasi Lanugan. Li preskaŭ postlasis sian kruron unufoje, li ne haste provos tion denove. Kaj Nevil ludos kvidiĉon por Anglio antaŭ ol Hagrid malservos Zomburdon.”

Hari kapjesis, sed li ne povis eskapi la senton, kvazaŭ kaŝkaŭrus io, kion li forgesis fari, io tre signifa. Kiam li provis esprimi tion, Hermiona diris, “Tio estas nur la ekzamenoj. Mi vekiĝis dum la pasinta nokto, kaj mi traserĉis la duonon de miaj notoj pri Transformado antaŭ ol mi memoris, ke ni jam finis tiun.”

Tamen, Hari estis tute certa, ke la ĝena sento ne devenis de la laboro. Li rigardis strigon flirti kontraŭ la lernejo trans la helblua ĉielo kun noto krampita en sia beko. Hagrid estis la sola, kiu iam ajn sendis al li leterojn. Hagrid neniam perfidus Zomburdon. Hagrid neniam dirus al iu ajn kiel preterpasi Lanugan... neniam... tamen —

Subite Hari saltis surpieden.

“Kien vi iras?” diris Ron dormeme.

“Mi ĵus ekpensis pri io,” diris Hari. Li estis pala. “Ni devas nepre iri al Hagrid. Tuj.”

“Kial?” anhelis Hermiona, hasterante por resti kune.

“Ĉu tio ne aspektas al vi iom strange,” diris Hari, kurante supren laŭ herba deklivo, “ke tio, kion Hagrid deziras pli ol ion ajn, estas drako, kaj